

CRKVA – SVETA ZAJEDNICA GRJEŠNIKA

Petak pred Četvrtu korizmenu nedjelju

25. ožujka 2022.

U izlaganju kateheze koja se sastoji od evanđeoskog teksta predstojeće nedjelje, pitanja za razmišljanje, katehetskog razlaganja te poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva moguće je poslužiti se materijalima primljenim od biskupijskog Pastoralnog centra.

Prije pobožnosti križnoga puta zapjeva se prikladna korizmena pjesma nakon koje se učini znak križa. Potom jedan od lektora pročita evanđeoski tekst.

Evandeoski tekst Lk 15,1-3.11-32

U ono vrijeme: Okupljahu se oko njega svi carinici i grešnici da ga slušaju. Stoga farizeji i pismoznanci mrmljahu: »Ovaj prima grešnike, i blaguje s njima.«

Nato im Isus kaza ovu prisposobu: »Čovjek neki imao dva sina. Mlađi reče ocu: ‘Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada.’ I razdijeli im imanje. Nakon nekoliko dana mlađi sin pokupi sve, otputova u daleku zemlju i ondje potraži svoja dobra živeći razvratno.«

»Kad sve potroši, nastala ljuta glad u onoj zemlji te on počeo oskudijevati. Ode i približi se kod jednoga žitelja u onoj zemlji. On ga posla na svoja polja pasti svinje. Želio se nasititi rogačima što su ih jele svinje, ali mu ih nitko nije davao.«

»Došavši k sebi, reče: ‘Koliki najamnici oca moga imaju kruha napretek, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći svom ocu i reći mu: ‘Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim. Primi me kao jednog od svojih najamnika.’«

»Usta i pođe svom ocu. Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrčao, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin će mu: ‘Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim.’ A otac reče slugama: ‘Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite pa da se pogostimo i provedemo jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i našao se!’ I stadoše se veseliti.«

»A stariji mu sin bijaše u polju. Kad se na povratku približio kući, začu svirku i igru pa dozva jednoga slugu da se raspita što je to. A ovaj će mu: ‘Došao tvoj brat pa otac tvoj zakla tele ugojeno što sina zdrava dočeka.’ A on se rasrdi i ne htjede ući. Otac tada iziđe i stane ga nagovarati. A on će ocu: ‘Evo, toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed, a nikad mi ni jareta nisi dao da se s prijateljima provedem. A kada dođe ovaj sin tvoj koji s bludnicama proždrije tvoje imanje, ti mu zakla ugojeno tele.’ Nato će mu otac: ‘Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je. No trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i našao se!’«

Svećenik ili vjeroučitelj (voditelj kateheze) postavlja sljedeća pitanja ostavljajući iza svakog od njih trenutak šutnje za razmišljanje:

- Po kojim kriterijima prosuđujem druge ljude i jesam li uopće pozvan činiti to?
- Pronalazim li se više u ulozi carinika i grešnika koji se okupljaju oko Isusa i slušaju ga ili se ponašam kao farizeji i pismoznanci koji sude druge?
- Radujem li se obraćenju svojih bližnjih ili ih promatram s nevjericom, čuđenjem ili, još gore, s prezirom? Ima li u mojim stavovima ljubomore?
- Znam li Bogu i svojoj braći reći: „Oprosti!“, „Pogriješio sam!“?
- Pouzdajem li se u Boga kao Oca koji me ljubi i vodi moj život?

- Kako gledam na pripadnike drugih kršćanskih zajednica? Vidim li u njima kao i u drugima i drugačijima braću zajedničkog nebeskog Oca?

Nakon toga se predstavi sadržaj katehetskog razlaganja:

Čovjek, stvoren od Boga u pravednosti, no pod utjecajem Zloga, već je na početku povijesti zloupotrebljavao svoju slobodu dižući se protiv Boga i želeći svoj cilj postići izvan Boga. Odbijajući počesto priznati Boga kao svoje počelo, čovjek je poremetio usmjerenje prema svom konačnom cilju te istovremeno sklad sa samim sobom, s drugim ljudima i svim stvorenjima. Tako je čovjek u samom sebi podijeljen. Zbog toga sav život ljudi, i pojedinaca i skupina, pruža sliku borbe, i to dramatične, između dobra i zla, između svjetla i tame. Štoviše, čovjek otkiva da je nesposoban da sam od sebe uspješno suzbija nasrtaje zla. No sam je Gospodin došao da oslobodi čovjeka i da ga ojača, obnavljajući ga iznutra i oslobađajući ga ropstva grijeha i smrti (usp. Iv 12,31).

Drugi vatikanski sabor uči da je Bog htio posvetiti i spasiti ljude ne pojedinačno, bez ikakve veze između njih, nego je htio od njih učiniti narod koji bi ga uistinu priznavao i vjerno mu služio. Zato je izabrao izraelski narod za svoj narod, s njim sklopio savez i postepeno ga poučavao očitujući mu u njegovoj povijesti sebe i svoj zakon, i posvećujući ga za sebe. Sve se to dogodilo kao priprava i slika onoga novoga saveza koji se imao ostvariti u Kristu. Taj novi savez ustanovio je Krist, pozivajući iz Židova i pogana narod koji bi bio jedan ne po tijelu, nego po Duhu – novi Božji narod. Taj narod ima za glavu upravo Krista, ima za zakon novu zapovijed da ljubi kako je Krist ljubio nas (usp. Iv 13,34), ima za svrhu Kraljevstvo Božje.

Crkva je pozvana na življenje svetosti koju ostvaruje po sakramentima. Vjernici su po sakramentu krštenja pridruženi Božjem narodu – Crkvi. Sakramentom potvrde još joj savršenije pridruženi te su, osnaženi posebnom snagom Duha Svetoga, pozvani kao pravi Kristovi svjedoci riječju i djelom širiti i braniti vjeru. Euharistija je izvor, temelj i vrhunac cijeloga kršćanskog života. Pristupanjem sakramentu pomirenja vjernici primaju od Božjeg milosrđa oprost za uvrede učinjene Bogu te se ujedno pomiruju s Crkvom – zajednicom vjernika, koju su svojim grijesima ranili. Svetim pomazanjem bolesnika i molitvom svećenika cijela Crkva preporučuje bolesne trpećem i proslavljenom Gospodinu, da im olakša boli i da ih spasi (usp. Jak 5,14-16). Oni pak, među vjericima, koji prime sveti red, u Kristovo se ime postavljaju da Crkvu hrane riječju i milošću Božjom. Kršćanski braćni drugovi djelovanjem sakramenta ženidbe, uzajamno se pomažu da postignu svetost u bračnom životu te u primanju i odgoju djece. Opskrbljeni tolikim i tako divnim sredstvima spasenja, svi vjernici bilo kojeg staleža i položaja pozvani su od Gospodina, svaki na svom putu, na onu savršenost svetosti kao što je savršen sam naš Otac nebeski (usp. Mt 5,48).

Potpuno se uključuju u zajedništvo Crkve oni koji primaju sva sredstva spasenja u njoj ustanovljena. Ipak se ne spašava onaj koji, iako je član Crkve, ne ustraje u ljubavi te ostane u krilu Crkve „tijelom“, ali ne „srcem“, kao i oni ljudi, kojima je poznato da je Katolička Crkva od Boga ustanovljena po Isusu Kristu potrebna, a ipak ne žele u nju ući ili u njoj ostati.

Crkva zna da je zbog više razloga povezana s onima koji su kršteni te nose kršćansko ime, a ne ispovijedaju potpunu vjeru ili ne drže jedinstvo zajednice pod Petrovim nasljednikom. Ima i mnogih koji poštuju Sveto pismo i pokazuju iskrenu vjerničku revnost, s ljubavlju vjeruju u Boga Oca i u Krista, Sina Božjega, Spasitelja, primili su krštenje po kojem su povezani s Kristom, i druge sakramente u svojim Crkvama i crkvenim zajednicama i gaje pobožnost prema Bogorodici Djevici. Tako Duh pobuđuje u svim Kristovim učenicima želju i djelovanje da se svi miroljubivo sjedine u jedno stado pod jednim Pastirom. Da se to postigne Crkva ne prestaje moliti, nadati se i djelovati, i potiče svoje sinove da se očiste i obnove, da Kristov znak jasnije sine na licu Crkve.

Oni napokon koji još nisu primili Evanđelje, na različite se načine svrstavaju u Božji narod. U prvom redu izraelski narod kojemu su bili dani zakoni i obećanja i iz kojega se rodio Krist po tijelu (usp. Rim 9, 4 –5). Ali odluka o spasenju obuhvaća i one koji priznaju Stvoritelja, među kojima su u prvom redu muslimani, koji ispovijedaju vjeru Abrahamovu i klanjaju se jedinomu, milosrdnomu Bogu. Božanska providnost ne uskraćuje pomoć potrebnu za spasenje onima koji bez svoje krivnje još nisu došli do jasne spoznaje Boga i nastoje, ne bez božanske milosti, postići pravi život.

Na tlu Požeške biskupije djeluju različite Crkve, crkvene zajednice i pripadnici pojedinih religija. Vrijedna su stoga dugogodišnja nastojanja naše Biskupije na čelu s njezinim biskupom oko promicanja jedinstva kršćana i međureligijskog dijaloga. Tome snažno doprinose ekumenski (molitveni) susreti i drugi programi koji promiču međusobno poštovanje, suživot i suradnju. Prepoznajući u svim ljudima braću, napose u Židovima i muslimanima, zauzetošću biskupa Antuna i na nacionalnoj razini ostvaruje se dijalog i suradnja oko zajedničkih vrijednosti koje je potrebno štiti i svjedočiti u hrvatskom društvu.

Jednako tako, da bi promicala slavu Božju i spasenje svih ljudi, prihvaćajući Gospodinovu zapovijed „propovijedajte Evanđelje svakom stvorenju“ (Mk 16,15), Crkva marljivo nastoji oko misija. Zato i u ovo vrijeme neprestano šalje misionare dok se mlade Crkve potpuno ne osnaže te i same nastave djelo naviještanja Evanđelja.

Požeška biskupija s biskupom Antunom, svećenicima i vjernicima, pruža duhovnu i materijalnu potporu mladoj misijskoj Crkvi u Kamerunu (Biskupija N’gaoundere), u kojoj služi svećenik naše Biskupije Karlo Prpić. Naša je Biskupija ondje, među ostalim, pomogla izgradnju i opremanje crkve sv. Petra u Župi Gada-Mabanga kao i crkve sv. Josipa u Bamyangi te školovala određeni broj bogoslova na njihovu putu prema svećeništvu. Pored toga, naša Biskupija od svog osnutka, nastoji pomagati i svećenike Biskupije Ngaoundéré na taj način što im redovito dostavlja određeni broj misnih nakana, od čijeg priloga mogu pokriven značajan iznos svojih životnih potreba.

Voditelj kateheze na kraju daje nekoliko poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva u predstojećem tjednu:

- Promatrajte svoju župnu zajednicu kao svoju obitelj s kojom radosno koračate ususret Gospodinu!
- Molite za svoju mjesnu Crkvu, biskupa, svećenike i đakone te nova duhovna zvanja!
- Vježbajte se u prihvaćanju drugačijih od sebe, otvarajući se tako međusobnom poštovanju, suradnji, zajedništvu i suživotu u miru!
- Njegujte bratski pogled i stav prema vjernicima drugih kršćanskih zajednica kao i drugih religija!
- Ustrajte na osobnom putu obraćenja, redovitim dolaskom na svetu misu, molitvom, čitanjem Svetog pisma, što češćem ispitu savjesti i pristupanju sakramentu ispovijedi!

Slijedi pobožnost križnog puta.

Tekst kateheze: Ana-Marija Biršić Glibo, vjeroučiteljica

Odgovara: Robert Kupčak, upravitelj Pastoralnog centra Požeške biskupije